

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27 Ὀδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ τὸ θέατρον. — Ὁ Χάϊνε καὶ ἡ Ἐλισάβετ.
(ὕπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ Μάγισσα (ὕπὸ Μάϊας). — Ἀπὸ
τῆν Παρισινήν Ἐκθεσιν. Οἱ ἀδάμαντες (ὕπὸ ταξειδιώτιδος). — Βιβλία.
Βιογραφικὸν Λεξικὸν ἐπιφανῶν γυναικῶν. Ἀλακάντα. Συναγαί.
Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. Ἐκ τῶν τοῦ Γογγὺ (Ἀπουνημονεῦματα
ἐνὸς τρελλοῦ)

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ τὸ θέατρον

Ὅτι αἱ γυναῖκες γεννῶνται περισσότερον ἠθοποιοὶ ἀπὸ
τοὺς ἄνδρας τὸ ἀπέδειξεν ἡ ἱστορία τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης,
ἐὰν δὲν ἴσκει διὰ τοῦτο ἡ κοινότητος πλέον ἐπιβεβαίωσις
τῶν πλείστων ἐκ τῶν μελετητῶν καὶ ψυχολόγων τῆς γυ-
ναικείας ψυχῆς.

Εἰς τὴν ὑπόκρισιν ἀσκεῖται ἡ γυνὴ ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς
ἡλικίας, διότι οἱ βιωτικοὶ ὄροι, τοὺς ὁποίους ἡ δύναμις τοῦ
ἰσχυροτέρου τῆς ἐπέβαλαν, τὴν ὑποχρεῶνουν νὰ ὑποκρίνεται
σχεδὸν πάντοτε, καὶ νὰ παρίσταται ἐνώπιον τῶν ἄλλων
ὄχι ὅπως ἡ φύσις τὴν ἔκαμε καὶ ὅπως εἶναι καὶ αἰσθάνεται
πραγματικῶς, ἀλλ' ὅπως θέλουν οἱ ἄλλοι νὰ αἰσθάνεται
καὶ νὰ εἶναι.

Διὰ τοῦτο καὶ τὸ μόνον ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον δὲν τῆς
ἠρνήθησαν καὶ τὸ μόνον τάλαντον τὸ ὁποῖον δὲν τῆς διεξ-
δίκησαν ἕως τῶρα εἶναι τὸ τῆς ὑποκρίσεως. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς
οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκην προσωπίδων διὰ νὰ ἀνέρχων-
ται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἡ Τέχνη ἀπήτησεν, ὅπως τὸ δράμα ἢ
ἡ κωμῶδία ἀντιγράφει ἕσον τὸ δυνατόν πιστώτερα καὶ φυσικώ-
τερα τὴν ζωὴν, ἡ γυνὴ χωρὶς καμμίαν ἀντίδρασιν, χωρὶς
καμμίαν ἐπανάστασιν καὶ διαμαρτυρίαν ἔκαμεν ἐν ἄλμα
πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐν ἄλμα μέγα, ἀφοῦ διὰ πρώτην φοράν
συνηγωνίζετο μετὰ ἴσα ὅπλα καὶ ἴσα ἐφόδια πρὸς τὸν ἄνδρα.

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἡ γυνὴ ἐξῆλθε νικήτρια κατὰ τὸ
πλεῖστον. Εἰς κάθε αἰῶνα, ἐὰν διεκρίθησαν ὀκτὼ ἢ δέκα με-

γάλοι τοῦ θεάτρου προσωπικότητες, πάντοτε σχεδὸν τὰ γυ-
ναικεῖα ὀνόματα ἦσαν περισσότερα καὶ περὶ αὐτὰ συνεκεν-
τρῶθη ἡ μεγαλητέρα δόσις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἀπο-
θεώσεως μᾶλλον ἢ περὶ τὰ ἀνδρικήα.

Σήμερον εἰς τὰς ἡμέρας μας τὸ ὄνομα τῆς Σάρρας Βερνάρ
εἶναι δημοφιλέστερον ἀπὸ τὸ τοῦ Μουνέ-Σουλύ, τῆς Δουζε
ἀπὸ τοῦ Νοβέλλι, τῆς Σόρμας ἀπὸ τοῦ μεγαλητέρου γερμα-
νοῦ τραγωδοῦ καὶ τῆς Πάττη ἀπὸ τῶν συγχρόνων τῆς μεγά-
λων αἰδιδῶν. Ἡ θεατρικὴ δόξα εἶναι ἕως τῶρα, ἐὰν ὄχι ἡ
μεγαλητέρα δόξα τῶν γυναικῶν, βεβαίως ὅμως ἡ εὐκολώτε-
ρον καὶ ἀκοπώτερον ἀποκτηθεῖσα, ἐν συνοδείᾳ πλοῦτου καὶ
ἀπολαύσεων, τὰς ὁποίας κανὲν ἄλλο γυναικεῖον ἐπάγγελμα
δὲν ἔδωκε οὔτε θὰ δώσῃ ποτέ.

Μεθ' ὅλα ταῦτα τὰ δελεάσματα, μεθ' ὅλην τὴν μέθην, ἀπὸ
τὴν ὁποῖαν καταλαμβάνεται ἡ γυναικεῖα ψυχὴ πρὸ τῶν ἐπὶ
τῆς σκηνῆς θριάμβων τῶν μεγάλων θεατρικῶν ἐξοχότητων,
ἐν τούτοις, κατὰ τὸ πλεῖστον αἱ εἰς τὸ θέατρον ἐπιδοθεῖσαι
συνωδευθησάν πάντοτε ἀπὸ μίαν προκατάληψιν, ἀπὸ μίαν ἄ-
δικον ἐπιφύλαξιν, ἡ ὁποία ἐμείωνε μεγάλως τὴν ἠθικὴν των
ἀξίαν, ἡ ὁποία ἔτασσε τὴν γυναῖκα τοῦ θεάτρου εἰς μίαν
ἰδιαιτέραν τάξιν γυναικῶν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ θέατρον μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη δὲν
εἶχε γυναῖκας. Τελευταίως αἱ κ.κ. Βερῶνη καὶ Παρασκευο-
πούλου ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ γυναικῶν
ἠθοποιῶν, ἔδρεψαν μάλιστα καὶ δρέπουν ἀκόμη πολλὰς ἀφ-
φνας, καὶ τὸ παράδοξον διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ θεάτρου ἐμει-
ναν καὶ μένουσιν ἐντιμοὶ γυναῖκες.

Ἐπειδὴ δὲ αὐταὶ αἱ δύο ἀποτελοῦν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν
πρώτην γυναικεῖαν σελίδα τῆς θεατρικῆς κινήσεως ἐν Ἑλ-
λάδι, εἰς αὐτὰς ὀφείλεται καὶ τὸ κατόρθωμα ὅτι αἱ Ἑλλη-
νίδες ἠθοποιοὶ ἀνήκουν καὶ θὰ ἀνήκουν ὄχι εἰς ἰδιαιτέραν
κατηγορίαν γυναικῶν ὡς αἱ Εὐρωπαϊαὶ συνάδελφοί των.

Τούτο αποδεικνύεται και από την προθυμίαν, ἣν ἔδειξαν οἱ γονεῖς τῶν ὑποψηφίων μαθητῶν τῆς δραματικῆς σχολῆς, ἄνθρωποι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεπτυγμένοι, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον δὲν ἐδυσκολεύθησαν νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὰς θυγατέρας τῶν νὰ ἐπιδοθῶν εἰς τὸ θέατρον, ὡς συνέβη παντοῦ ἐν Εὐρώπῃ καὶ συμβαίνει ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ φέρουν βαρέως τὴν ἀποτυχίαν τῶν μὴ εἰσπραχθεῖσων εἰς τὴν δραματικὴν σχολήν.

Βεβαίως αἱ ἀνάγκαι τῆς ζωῆς, καὶ ἡ ἔλλειψις γυναικείων ἐπαγγελματιῶν, καὶ ἡ φλοδοξία καὶ ἡ ἐλπίς ἴσως ὅτι κάθε μία ἀπὸ τὰς νέας μαθητρίδας τῆς δραματικῆς σχολῆς θὰ κλείη μέσα τῆς, τίς οἶδε ποίους θησαυροὺς ἰδιοφυίας, βεβαίως ὅλα αὐτὰ θὰ συνετέλεσαν, ὅπως οἱ Ἕλληνες γονεῖς μὴ δειλιάσουν πρὸ τῶν κινδύνων τῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ βεβαίως τὸ ἰδικόν μας κοινόν, τὸ μὲ τὸσους ἐνδειασιμῶς ἀποδεχόμενον πάντοτε κάθε νεωτερισμόν, ὁ ὅποιος τείνει νὰ λύη τὰ δεσμὰ τῆς γυναικῆς καὶ νὰ τὴν ἐλευθερώη ἀπὸ τὰς προλήψεις, δὲν θὰ ἀνεγίνωσκε μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν τὰ γραφέντα περὶ τῶν ἠθοποιῶν μας τῆς αὔριον, καὶ δὲν θὰ ἐπεκρότει εἰς τὴν ἐπίσημον καὶ συστηματικὴν εἴσοδον τῆς γυναικῆς εἰς τὸν μέγαν ναὸν τῆς τέχνης, ἐν ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἠθοποιῶν τῆς σήμερον δὲν ἠγγύατο διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς ἠθοποιῶν τῆς αὔριον.

Ο ΗENRI HEINE ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Κατ' αὐτὰς ἀνεγράφη εἰς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας τὸ ποιητικὸν κληροδότημα μιᾶς νεκρᾶς αὐτοκράτειρας, τῆς ποιητικωτέρας ἴσως γυναικείας φυσιογνωμίας τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, πρὸς ἓνα νεκρὸν ποιητὴν, τὸν Ἑρρίκον Χάινε, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκκονταετηρίδος του.

Καὶ ἀνεγράφη μὲ διάφορα σχόλια καὶ ἐξήρησις ἡ ποιητικὴ ἔμπνευσις τῆς ἀδίκως δολοφονηθείσης Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας, καὶ περιεγράφη καὶ πάλιν ὁ θυμωσμός της πρὸς τὸν μέγαν Γερμανὸν ποιητὴν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐξήγησε πέραν τῆς ποιητικῆς ἀξίας τοῦ Χάινε τοὺς λόγους τῆς συμπαθείας τῆς μεγάλης ἡγεμονίδος πρὸς τὸν μέγαν ἐξορίστου, τὸν ἐγ καταλειφθέντα σκληρῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του.

Οὐδέποτε ποιητικαὶ ψυχὰι ὑπῆρξαν συγγενέστεραι, εἶχαν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πατρίδα, εἶχαν τὸσον ὅμοια ἰδεώδη, τὸσον ἰδιόρρυθμον καὶ πρωτότυπον χαρακτήρα, ὅσον ἡ αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ καὶ ὁ Χάινε. Ὅπως ἐκεῖνος καὶ αὐτὴ ἠγάπα, ὡς ἔλεγε, τὸν τόπον τῆς καὶ τὸν οἰκογενειακὸν βίον τῆς καὶ ἀπαράλλακτα καὶ οἱ δύο ἐπέρασαν τὴν ζωὴν τῶν, διασχίζοντες θαλάσσας καὶ ὄρη καὶ ἀπέθαναν εἰς ξένους τόπους. Ἡ αὐτοκράτειρα ἐλάτρευε τὴν ἀρχαιότητα, ἠγάπα τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅ,τι κατήγετο καὶ ἐσυγγένευε μὲ τὴν μεγάλην πατρίδα τοῦ Ὀμήρου. Τὸ πάλαι τῆς, κατὰ τὸ ἡμισυ ναὸς καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἡμισυ ἀνάκτορον, τὸ ἀνεγερθὲν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, εἶναι τὸ ζωντανὸν μνημεῖον τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας λατρείας τῆς. Καὶ ὁ Χάινε τὴν λατρείαν ἔστρεψε πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὥστε φανατικὸς ὀπαδὸς τῶν ἰδεῶν τοῦ Schlegel συνετέλεσε εἰς τὸ νὰ ἀπεκδυθῇ ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἀπὸ τὰς μεταμφιέσεις, εἰς ἃς τὸν εἶχαν ὑποβάλει οἱ κλασικοί.

Ὅθ' ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς ὑλιστικῆς ζωῆς εἶχε κληρονομήσει καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἐξῆσεν ἀποστρεφόμενος καὶ σκυριζὼν τὴν Γερμανίαν τῶν ἡμερῶν του τὸσον, ὅσον καὶ ἡ Αὐστριακὴ αὐτοκράτειρα τὴν Αὐστρίαν τῶν ἰδικῶν τῆς ἡμερῶν. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ὑψηλὴ θέσις τῆς ἠνάγκαζε τὴν τελευταίαν νὰ σιγᾷ καὶ νὰ φεύγῃ.

Καὶ εἰς ἄλλας ἀκόμη λεπτομερείας τῆς ζωῆς ὁ Heine παρουσίαζε τὴν αὐτὴν συγγένειαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς μὲ τὴν αὐτοκράτειραν. Ἐπροσποιεῖτο ἄγνοιαν τῶν πλαστικῶν τεχνῶν, δὲν εἶχε πινακοθήκας, ἀλλ' οὔτε καὶ συλλογὰς ὠραίων πραγμάτων· καὶ κανεὶς ὅσον αὐτὸς δὲν ἤξευρε νὰ ἐκτιμήτῃ μίαν εἰκόνα ἢ ἐν ἀνάγλυφον τέχνης. Ὁλοὶ οἱ φίλοι του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Georges Sand ἐζήτουν τὴν γνώμην του καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἀγαλματάκι, τὸ ὅποιον ἐπρομηθεύοντο. Ἡ αὐτοκράτειρα ἢ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἐπίσης ἀξιώσεις, ἦτο ἴσως ἡ σοφώτερα τεχνοκρίτρια τῆς χώρας τῆς.

Ὁ Χάινε ἦτο μισάνθρωπος διὰ τοὺς ἄνδρας, ἐνῶ ἠγαπήσθη μὲ τὴν συντροφικὴν τῶν γυναικῶν, εἴτε συγγενῶν, εἴτε ξένων. Ἐλάτρευε τὴν μητέρα του, διότι τοῦ εἶχε μεταδώσει τὴν ἀγάπην τῶν ὠραίων καὶ πνευματικῶν ἀπολαύσεων, τὰς ἀδελφὰς του διότι ἦσαν καλαί, τὴν κ. Rahel, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν εἰσαγάγει εἰς τὴν φιλολογικὴν αἴθουσαν τῆς τοῦ Βερολίνου καὶ τὸν ἐγνώρισε μὲ ὅλον τὸν φιλοσοφικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κόσμον τῆς Γερμανίας, τὴν Georges Sand, διότι συνεμερίζετο τὰς ἰδέας του, καὶ τὰς Παρισίνας ἐν γένει διότι ἦσαν εὐφρεῖς καὶ χαριτωμένα.

Καὶ ἡ αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου ἦτο μισάνθρωπος διὰ τὰς γυναῖκας τῶν ὁποίων τὴν συναναστροφὴν ἀπέφευγεν. Ἠγάπα ὅμως τὸν πατέρα τῆς, τοῦ ὁποίου εἶχε κληρονομήσει τὴν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν, τοὺς ἀδελφούς της, οἱ ὅποιοι ἐλάτρευον ὡς καὶ ἐκεῖνη τὸ ὠραῖον, τὸν υἱὸν τῆς, διότι ἦτο καλὸς, τοὺς σοφοὺς ἄνδρας τῆς χώρας τῆς, καὶ τοὺς μεγάλους νεκροὺς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Ὀμηρὸς καὶ ὁ Χάινε ἦσαν οἱ δύο μεγάλοι ἐρασταὶ τῆς. Καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὰ ταξιδία τῆς ἠκολουθεῖτο πάντοτε ἀπὸ δύο νέους ἀκολουθοῦσι ἓνα Γερμανὸν καὶ ἓνα Ἕλληνα. Ὁ Γερμανὸς τῆς ἀπήγγελλε στίχους τοῦ Χάινε καὶ εἶχε ποθεῖσι νὰ τῆς ἀπαγγέλλῃ καὶ ὁ Ἕλληνας τῆς κατ' ὄρθοναν, ἐτέρπετο νὰ ἀκούῃ τὴν νεωτέραν γλώσσαν τῶν ἀπογόνων τῆς μεγάλης φυλῆς, ὡς ὠνόμαζε τὴν Ἑλληνικὴν.

Ὁ Heine ἔγραψε θαυμάσια πράγματα, τὰ ὅποια ἡ αὐτοκράτειρα ἠσθάνετο τελείως. Αἱ εἰκόνας τῶν ταξιδιῶν του — Reisebilder — τὰς ὁποίας εἶχε γράψει διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὡς ἔλεγεν, εἰς τοὺς κριτικούς του, ὅτι εἶχαν ἀπατηθῇ, ἀνακηρύξαντες αὐτὸν ἀποκλειστικῶς ποιητὴν, εἶναι ἴσως τὸ τελειότερον ἔργον του καὶ ἡ γερμανικὴ κριτικὴ ἀπεφάνθη ὅτι τὸ πεζογράφημα αὐτὸ εἶναι μοναδικὸν ἴσως εἰς τὸν κόσμον διὰ τὸ ὕψος του.

Εἰς τὰ ταξιδία του αὐτὰ εἶναι ἀνηλεῆς διὰ τὰς γερμανικὰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς κατοίκους τῶν. Αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν, ἔλεγε, ἔχουν πολλοὺς κατοίκους, ἀλλ' ὀλίγαι

ὄχλας. Ἰδίᾳ ἡ Goettingue ἔτυχε τῆς ὑπεράτης καταφρονήσεώς του. Περὶ αὐτῆς λέγει: Εἶναι διάσημος διὰ τὰ σκληροτάτα καὶ τὸ Πανεπιστήμιόν της... καὶ δὲν εὐχαριστεῖται τις τόσον, ὅσον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὴν ἀφίνει ὀπίσω του. Ἀλλὰ τὴν τὸσον πεζὴν αἴφνης ἀποστρεφὴν του πρὸς μίαν πόλιν ἐσημεῖωμε πάντοτε μὲ ἐν ποιητικὸν ἀνέκδοτον ὡς τὸ ἀκόλουθον. Περιπτῶν περὶ τὴν Γκετίγγην αἴφνης ἀπαντᾷ ἓνα χωρικτόπουλον φορτωμένον μὲ κλαδιά, τὰ ὅποια εἶχε κόψει εἰς τὸ δάσος καὶ λέγει:

«Φαίνεται ὅτι ὁ ἀνθρωπάκο μου συνηνοεῖτο καλὰ μὲ τὰ δένδρα, διότι τὰ ἐλαίρετοσε ὡς παλαιὸς γνωρίμους καὶ αὐτὰ μὲ τὸ μου μούρισμα τῶν ἀπαντοῦσαν εἰς τὸν χαριτισμόν του. Ἐπειτα ἐσφῆριξε ὄσον καταρίνι καὶ τὰ ἄλλα πουλάκια ἀπὸ τὰ πέριξ τοῦ ἀνταπέδωκαν μὲ γλυκὰ κελάρια τὸν χαριτισμόν του, καὶ πρὶν τὰ προφθάσω νὰ τὸν καλοῖδῶ, ξυπόλυτος ὡς ἦτο, ἐχάθη, πηδῶν μαζὴ μὲ τὸ φρότωμά του, μέσα εἰς τὸ δάσος.

«Τὰ παιδιὰ, ἐσκέφθη, εἶναι νεώτερά ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἐνθουσιάζονται ἀκόμη τὸν καιρὸν, ὅπου ἦσαν δένδρα ἢ πουλιά, δι' αὐτὸ καὶ συνηνοεῖται τὸσον καλὰ μαζὴ. Ἐνῶ ἡμεῖς ἐγηράσαμεν πολὺ καὶ ἔχομεν εἰς τὰ κεφάλια μας πολλὰς φροτίδας καὶ νόμους καὶ κακοὺς στίχους...»

Ἡ αὐτοκράτειρα ἠννόει ἐπίσης ὡς ὁ μικρὸς ἦρας τοῦ Heine τὴν γλώσσαν τῶν δένδρων καὶ τῶν πουλιῶν καὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους διήρχετο ἀκούουσα εἴτε ἀπὸ τὸ «Ἀχιλλεῖον» ἀνάκτορόν της τῆς Κερκύρας, εἴτε ἀπὸ τὸ Schoenbrum τῆς Βιέννης τὰς ὀμιλίαις τῶν πρώτων καὶ τὴν μουσικὴν τῶν δευτέρων.

Διὰ τοὺς περισσοτέρους ποιητὰς τῶν ἡμερῶν του ὑπῆρξε σκληρὸς, διότι τοὺς ἔκρινε κατὰ τὴν θεωρίαν, τῆς ὁποίας τότε αὐτὸς μόνον ἦτο ὀπαδός, ἐνῶ σήμερον εἶναι οἱ περισσότεροι. Δι' αὐτὸν οἱ πλέον πομπώδεις στίχοι, οἱ πλέον εὐρυθμοὶ καὶ μουσικοί, οἱ τελειότεροι, ἐν μιᾷ λέξει, κατὰ τὴν μορφήν, ἦσαν κακοὶ στίχοι, ἢ μάλλον δὲν ἦσαν ποίησις, ἐν δὲν περιεῖχαν μίαν νέαν ἰδέαν ἢ δὲν ἐπάλλοντο ἀπὸ ἐν ζωηρὸν αἴσθημα.

Διὰ τοῦτο οἱ ρομαντικοὶ τῆς δευτέρας περιόδου καὶ οἱ Παρνασσεῖς δὲν ἐγνώρισαν ἀμειλικώτερον ἔχθρον, ἐχθρὸν βεβαίως τῶν στίχων τῶν, διότι οἱ σαρκασμοὶ του διὰ τὰ πρόσωπα ὑπῆρξαν πάντοτε ἀκίνδυνοι.

Ἀλλὰ μήπως ἡ Ἐλισάβετ θὰ ἐλάτρευε τὸσον τὸν ποιητὴν τῆς, ἐν δὲν ἦτο σύμφωνος μὲ τὰς ἀρχὰς του αὐτῆς, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ ἀρχαὶ ὅλων τῶν μεγαλοφυῶν πνευμάτων σήμερον;

Μόνον ὁ θάνατός των ὑπῆρξε διάφορος· διὰ τὸν Χάινε μαρτυρικός, διὰ τὴν αὐτοκράτειραν ὠραῖος, γλυκὺς, ποιητικός. Ἐκεῖνος παραλυτικὸς κατὰ τὰ τελευταῖα ὀκτὼ ἔτη τῆς ζωῆς του ὑπέστη ἀληθινὸν μαρτύριον πόνων καὶ ἀπογοητεύσεων. Δὲν ἠδύνατο πλέον οὔτε νὰ διαβάσῃ, οὔτε νὰ γράψῃ. Ὅταν ἤθελε νὰ ἴδῃ, ἔπρεπε νὰ σηκώῃ μὲ τὰ δάκτυλα τὰ βλέφαρα τῶν ματιῶν του, τὰ ὅποια εἶχαν παραλύσει καὶ αὐτὰ. Οἱ φίλοι του, καὶ δὲν εἶχε πολλοὺς, — οἱ ὅποιοι κατὰ τὰ πρῶτα δύο ἔτη τῆς ἀσθενείας του τὸν ἐπεσκέπτοντο, τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει εἰς τὸ τέλος. Ὁ μόνος ὅστις τοῦ ἔμεινε μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς ἦτο ὁ

μέγας μουσικὸς Berlioz, ὅστις ἐπίσης ἔχειρε πολλῶν ἀντιπαθειῶν ὡς καὶ ὁ Heine, ὁ ὁποῖος μίαν φορὰν — καὶ ἦτο τὸ μόνον παράπονον τὸ ὅποιον ἀπηύθυνεν εἰς τὴν φιλίαν — τοῦ εἶπε: ἔρχεσαι ἀκόμη καὶ μὲ βλέπεις σύ. Πάντοτε πρωτότυπος!

Ἐκεῖ εἰς ἓνα ἀπόκεντρον δρόμον τῶν Παρισίων ἀπέθανε ξένος καὶ λησμονημένος ὡς εἶναι καὶ ὁ τάφος του, τὸν ὅποιον ἐστόλιζαν καὶ θὰ στολίζουσι μίαν φορὰν τὸ ἔτος τὰ ρόδα τῆς αὐτοκρατείας.

Ἐκεῖνη ἡ ὁποία εἶχε πονέσει πολὺ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν τῆς, ἀπέθανε τὸν γλυκὸν θάνατον τοῦ ἐγγειριδίου, χωρὶς νὰ ἀξιώθῃ νὰ ἴδῃ τὸ μνημεῖον τῆς τιμῆς, τὸ ὅποιον καὶ οἱ ἐργατικοὶ σύνδεσμοι τοῦ Βερολίνου ἐπεχείρησαν νὰ ἰδρῶσαι δι' ἐράνων εἰς τὸν μέγαν ποιητὴν καὶ διὰ τὸ ὅποιον τὰ μεγαλύτερα ποσὰ εἶχε καταβάλει ἡ αὐτοκράτειρα, ἡ μεγάλη ἀπόγονος τῶν Widelsbach, ἡ ἀδελφωθεῖσα οὕτω εἰς μίαν εὐγενῆ ἰδέαν μὲ τοὺς ταπεινοτέρους κατοίκους τῆς Γερμανίας.

Ἐλένη Γεωργιάδου

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ἡ συνενόησις ἐπὶ τῆς ἐνοικίσεως ἐπετεύχθη τέλος διὰ τῆς μετολαθῆσεως τῆς Ἄννας, ἡ ὁποία συνειθισμένη νὰ λύη θετικὰ καὶ μὲ ἀριθμοὺς τὰ τοιαῦτα ζητήματα ἐπρότεινε εἰς τὸν κύρ Γιάννην τὸν παντοπώλην, ὅτι ἡ κ. Μύρτου θὰ τοῦ ἔδιδε δρ. διακοσίας, διὰ νὰ τῆς παραχωρήσῃ τὸ σπίτι του μετὰ τοὺς ἀγῶνας, εἴτε δύο-τρεῖς ἡμέρας κατὰ τειράν, εἴτε καὶ κατὰ περισσώτερον.

Ὁ κύρ Γιάννης ἐπέμενε νὰ δώσῃ ἡ κ. Μύρτου ὅ,τι ἄγαπᾷ, ἡ κ. Δημητρούλα νὰ μὴ δώσῃ τίποτε καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἦτο ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν τροπὴν, ἣν ἔλαβε τὸ πρᾶγμα, χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασίν του. Ἡ γυναικοῦλες τῆς γειτονειᾶς ἔβλεπαν μὲ κάποιαν ζήλοτυπίαν τὴν διεξαγωγὴν τῶν διαπραγματεύσεων καὶ αἱ πτωχότεραι κατεφέροντο κατὰ τῆς τύχης τῶν, ἡ ὁποία δὲν τὰ εἶχε φέρει δεξιὰ νὰ ἔχη κατοικήσει καὶ εἰς τὸ ἰδικὸν τῶν σπῆτι ἢ οἰκογένεια τῆς κυρίας μὲ τὰ λευκὰ μαλλιά.

Ὅταν αἱ δύο κυρία ἐξῆλθαν καὶ ἔλαβαν τὰς θέσεις των εἰς τὴν ἀμαξίαν, καὶ ἡ Ἄννα εἶδεν ὅλον τὸν κόσμον τῶν γυναικοπαίδων, τὸν συγκεντρωμένον πρὸ τῆς θύρας, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἐν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. «Ἐπρεπε νὰ ἔχω μαζὴ μου τὴν μηχανὴν μου, εἶπε, διὰ νὰ πάρω ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔξυπνα μουτράκια τῶν παιδιῶν, ὅλας αὐτὰς τὰς ἐκφραστικὰς φυσιογνωμίας τῶν γυναικῶν».

Μέχρις οὗ δὲ νὰ ξεκινήσῃ ἡ ἀμαξία, ἡ ὁποία σιγά, σιγά ἐπροχώρει, ἔως οὗτο νὰ διαλυθῇ ἡ πρὸ αὐτῆς συγκεντρωσις, ἡ Ἄννα ἐπρόφρασε νὰ παρατηρήσῃ λεπτομερέστερον τὸν κόσμον τῶν μικρῶν, ἰδίως, τὰ ὅποια ἐλάτρευε. Ἐδῶ ἓνα μπουκλωτὸ κεφαλάκι μὲ κατὰ μάτια φωτεινά, θαυμάσια, τῆς ἐφάνη παρμένον ἀπὸ τὰς εἰκόνας τὰς πλέον ζωντανὰς τοῦ Ρέμπραντ. Ἐκεῖ δύο ποδαρῆκια χυτὰ, ὡς νὰ εἶχαν ἔβγει ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ζεῦξιδος, τὴν ἔκαμε νὰ ἀποφαινεταί περὶ τῆς ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἂν καὶ χωρὶς γούστο ἐνδυμέναί

λεγειν εις την κ. Μύρτου, όμως έχουν κάτι λεπτόν και εκπρακτικόν εις τὰς φυσιογνωμίας, κάτι άφυλισμένον, τὸ ὁποῖον σπανίως άπαντᾷ κανεὶς εις τὰς γυναικας άλλων λαῶν. Τί ὠραία ιδέα νὰ πᾶμε νὰ κατοικήσωμεν εις τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο. Θὰ μελετήσωμεν ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ θὰ πάρω φωτογραφίας ὅσας θελήσω καὶ σεῖς, καλή μου κυρία Μύρτου, θὰ πάρετε σκίτσκα καὶ θὰ ἔχετε ἐργασίαν δι' ἑτη ὀλόκληρα.

Ἐνῶ ἐγένετο ὁ διάλογος αὐτός, ἡ ἀμαξά ἐστρεψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Νικοδήμου, καὶ διήλθεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σχολεῖον Χίλλ, καὶ τὴν παρακειμένην εις αὐτὸ μεραρχίαν, εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς ὁποίας κρατοῦνται οἱ ὑπόδικοι στρατιῶται μέχρι τῆς ὀριστικῆς καταδίκης των.

Τοῦ σχολείου Χίλλ ἡ ἐξώθυρα ἦτο ὀρθάνοικτη, διότι τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶχε τελειώσει ἡ λειτουργία τοῦ ἐν τῷ κήφῳ τῆς σχολῆς παρεκκλησίου καὶ ἐξήρχοντο οἱ ἐκκλησιαζόμενοι, ἀναμιξί με μαθητριάς, αἱ ὁποῖαι εἶχαν μεταβῆ με τοὺς γονεῖς των διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπισήμου ἡμέρας.

Τί εἶναι ἐδῶ; Ἐκκλησίαι; ἠρώτησεν ἡ Ἄννα.

Ἐδῶ εἶναι σχολεῖον Ἀμερικανικόν, εἶπεν ἡ κ. Μύρτου. Τὸ ἀρχαιότερον σχολεῖον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐγὼ ἐφοίτησα ὀλίγον, ὅταν ἦμιον μικρὸ παιδί. Μέσα εἰς τὸ σχολεῖον ὑπάρχει παρεκκλήσιον, διότι ὁ ἱδρυτὴς αὐτοῦ, Ἀμερικανὸς Χίλλ, ἦτο ἀρχιεπίσκοπος καὶ εἰργάσθη ὅσον ὀλίγοι εἰς τὸν τόπον μετὰ τῆς σοφῆς γυναικὸς του διὰ τὴν μόρφωσιν τὴν χριστιανικὴν τῶν Ἑλληνίδων.

Ἔδῳ εἶναι καλοὶ μας οἱ ἱερεῖς, εἶπεν ἡ κόρη, εὐχαριστημένη· ἀν καὶ συνειθισμένη ὡς ἦτο ἀπὸ τὰς πολυτελεῖς καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς σχολεῖα εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς μεγαλοπόλεις, δὲν ἰκανοποιήθη ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν οἰκοδομικὴν αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ἀμαξά ἐπροχώρει, ἠκούσθη θρηνηδὲς μονότονον ᾄσμα ἀπὸ ἐν ὑπόγειον παράθυρον τῆς μοιραρχίας, πρὸ τῆς ὁποίας ἴστατο φρουρὸς στρατιώτης συνομιλῶν με άλλους συναδέλφους του.

Τὰ παράθυρα εἶχαν σιδηρὰ δικτυωτά, εἰς ἓνα ὅμως ἀπὸ αὐτὰ εἶχε σχηματισθῆ μία τρύπα μεγάλη, ὥστε νὰ χωρῆ κεφαλὴ ἀνθρώπου. Μία χλωμὴ μορφή νέου, ἀγενεῖου ἀκόμη, πολὺ καλοκαμωμένου, με μάστιχ σπινθηροβολοῦντα ἦτο ὡς κολλημένη εις τὴν ὀπὴν ἐκείνην καὶ ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ ἐξήρχετο τὸ θρηνηδὲς ᾄσμα, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἀκούσει αἱ δύο κυρίαί.

Τὸν καυμένο, τί χλωμὸς ποῦ εἶναι! εἶπεν ἡ Ἄννα. Καὶ ἔπειτα παρατηρήσασκα τοὺς πρὸ τῆς εἰσόδου στρατιώτας, ἠρώτησε τὸν ἀμαξηλάτην: Τί εἶναι ἐδῶ;

Φυλακή, ἀπήντησεν ὁ ἀμαξηλάτης προθύμως. Δὲν τὸν εἴδετε τὸν φυλακισμένο με τί καυμὰ τραγουδεῖ τὸ μεράκι του!

Ἡ Ἄννα συνειθισμένη ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῆς Ἀμερικῆς, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν μεγαλοπρεπεῖς μάλλον ἐπαύσεις, οἰκοδομημένας καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς μέσα εἰς ἀπεράντους κήπους, δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ πῶς ἦτο δυνατόν, ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον μιᾶς κεντρικῆς συνοικίας καὶ εἰς ὑπόγεια προωρισμένα νὰ χρησιμεύουν ὡς ἀποθήκαι, τὸ πολὺ, ζύλων καὶ καρβούνων, νὰ ἔμεναν φυλακισμένοι νέοι ἄνθρωποι, ὅπως ἦτο ὁ τραγουδιστὴς ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ γλυκεῖα καὶ πονεμένη φυσιογνωμία τὴν ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

Δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τὸ ὁποῖον ἀντήλλαξε με τὴν κ. Μύρτου, ἐπρόδιδε τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τῶν δύο γυναικῶν. Ὅταν μόνον εἶχαν προχωρήσει ἀρετὰ καὶ ἡ ἀμαξά διὰ τῶν ὁδῶν Βουλῆς καὶ Κολοκοτρώνη ἐστρέφετο πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἡ Ἄννα εἶπε πρὸς τὴν κ. Μύρτου:

Ἄφου οἱ ἀρχαῖοι νομοθεταί, ὡς ὁ Σόλων καὶ ὁ Λυκοῦργος ἐπεσκεπτόντο τοὺς τότε μάλλον τοῦ ἰδιοῦ των πολιτισμῆνους τόπους καὶ μετὰ ταῦτα ἔγραψαν τοὺς νόμους των, δὲν ἠμποροῦσαν τάχα καὶ οἱ νεώτεροι νὰ κῆμουν τὸ ἴδιον, τώρα μάλιστα ὅπου τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας παρέχουν τόσας εὐκολίας; Ἐὰν ἤρχοντο εἰς τὴν Ἀμερικὴν οἱ νομοθεταί τῆς Ἑλλάδος, βεβαίως δὲν θὰ ἔβαζαν τοὺς φυλακισμένους των εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν σπιτῶν των.

Ἡ κ. Μύρτου, ἡ ὁποία ἐγνώριζε περισσότερον πολὺ ἀπὸ τὴν Ἄνναν πῶς ἐκυβερνᾶτο ἡ πατρίς τῆς δὲν εἶπε τίποτε. Διὰ νὰ περισπάσῃ μάλιστα τὴν προσοχὴν τῆς κόρης, τῆς ὁποίας εἴξευρε τὸν ἐνθουσιασμόν διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἰς πράγματα μάλλον εὐχάριστα, ἤρχιζε νὰ ἐκφράζῃ τὸν θαυμασμόν της διὰ τὴν ὠραίαν διακόσμησην τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ διὰ τὰς μεταβολὰς, αἱ ὁποῖαι τὴν ἔκαμαν ὅπως διόλου ἀγνώριστον ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου τὴν πρὸ εἰκοσαετίας. Πόσαι ὠραῖαι καὶ νέαι οἰκοδομαὶ καὶ πόσα πλούσια καταστήματα! ἔλεγεν ἡ κ. Μύρτου. Προοδεύει ὁ τόπος, Ἄννα παιδί μου. Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ σκιερὰ σημεῖα, βεβαίως με τὸν καιρὸν ὅλα αἱ ἐλλείψεις θὰ διορθωθοῦν. Ἴδὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα καὶ πολυπληθῆ καταστήματα ἀνδρικῶν εἰδῶν! Οὔτε ἓνα δὲν ὑπῆρχεν ὅταν ἐγὼ ἐξενητεύθην. Δὲν σημαίνει λοιπὸν τοῦτο πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν καὶ τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τοῦ τόπου; Οἱ Ἕλληνες εἶναι ἔξυπνοι καὶ ἐὰν δὲν ταξιδεύουν, ὡς ὑποθέτεις, οἱ νομοθεταί των, ταξεῖ δευεῖ ὅμως ὁ λαὸς καὶ προάγεται καὶ προοδεύει.

Εἶχαν φθάσει εἰς τὴν ὁδὸν Κοραῆ καὶ ἡ Ἄννα, αἰφνιδίως στρέψασκα πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀντίκρουσε τὸ φεγγαδόλημα τῆς ζωηρόρου τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τὸν ὠραῖον ἥλιον.

Ἔδῳ! νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, εἶπεν ἡ κ. Μύρτου καὶ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἀνέλθῃ διὰ τῆς ὁδοῦ Κοραῆ πρὸς τὴν λεωφόρον Πανεπιστημίου.

Ἔρατον! εἶπεν ἡ Ἄννα! Πολὺ ὠραῖον! Αἱ φωτογραφίαι τὰς ὁποίας ἔχετε ἀδικοῦν τὴν ὠραίαν αὐτὴν οἰκοδομήν.

Ὁ ἀμαξηλάτης διετάχθη νὰ σταματήσῃ πρὸ τῆς Ἀκαδημίας καὶ αἱ δύο γυναῖκες κατέβησαν ἀπὸ τὴν ἀμαξάν.

Ἐδῶ ἠμποροῦσε νὰ ἐορτασθῇ ἡ ἀνάστασις, ἡ ἀναγέννησις τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἶπεν ἡ Ἄννα. Ἡ Ἑλληνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἀντιπροσωπεύεται ἐδῶ πλουσιώτατα εἰς ὅλους τοὺς ρυθμούς της, ὁ κόσμος τῶν μαρμαρίνων κιόνων καὶ τῶν ὠραίων χρωμάτων βασιλεύει καὶ ὁ πατέρας μου ἔχει ἄδικον. Ἔδῳ! θὰ τοῦ τὸ γράψω. Βεβαίως ἔχει ἄδικον.

Μὴ βιάζεσαι, παιδί μου, εἶπεν ἡ κ. Μύρτου. Διὰ νὰ κρίνωμεν τοὺς άλλους δὲν πρέπει νὰ βιαζώμεθα ποτέ, πρὸ πάντων μάλιστα διὰ νὰ κρίνῃς πατέρα, ὅταν τὸν ἰδικόν σου.

Εἰξεύρετε ὅτι εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν θὰ συμφωνήσωμεν ποτέ, εἶπεν ἡ κόρη, με κάποιαν αὐτοπεποίθησιν. Ὁ πατέρας ἀπαιτεῖ μόνος του νὰ ἐξετάζω τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις του καὶ ἔπειτα νὰ τὰς ἀποδέχωμαι. Ὅπως δὴποτε δὲν θὰ μοῦ εἶπετε ὅτι ὁ ὄγκος τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἔχει τὴν χά-

καὶ τὴν ἀρμονίαν τοῦ κτιρίου αὐτοῦ· καὶ εἶδει τὴν Σιναιάν Ἀκαδημίαν. Βεβαίως οἱ ἀρχαῖοι ναὶ καὶ κάτι παρόμοιον θὰ ἦσαν. Ἔδῳ! εἶναι πολὺ ὠραῖον, πολὺ καλλιτεχνικόν, καὶ θὰ ἔχω νὰ γράψω καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικὰς μου ἐντυπώσεις καὶ νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ Chicago Herald εἰς τὸν πατέρα μου. Ξεύρετε πόσον καλὰ θὰ μοῦ πληρώσουν τὰς ἀναποκρίσεις μου αὐτὰς καὶ πόσα ἔχει καὶ πάλιν νὰ ὠφεληθῇ τὸ ταμεῖον τῶν πτωχῶν μου;

Ἡ κ. Μύρτου τὴν ἤκουε, χωρὶς νὰ εὐρίσκη πλέον νὰ ἀντιτάξῃ τίποτε εἰς τὰς ιδέας της. Ἄλλως τε πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ ἀντιτάσσονται εἰς τὴν νεανικήν κόρην, ἡ ὁποία καὶ ἐκ φύσεως καὶ ἐξ ἀνατροφῆς εἶχε συνειθίσει νὰ ὑποτάσσῃ ὅλους τοὺς περὶ αὐτήν. Ὁ πατέρας της, μεγάλη καὶ ἐπίσημος προσωπικότης τοῦ Νέου Κόσμου, συνειθίζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἡ κόρη του τὸν διηθύβουε, κινουσα μόνον τὸ μικρὸ δακτυλάκι της. Ἄλλὰ συνειθίζε καὶ νὰ προσθέτῃ: «διότι πολὺ συχνὰ σκέπτεται ὀρθότερα καὶ διακρίοντερα ἀπὸ ἐμέ».

* *

Ἦτο μεσημβρία ὅταν αἱ δύο γυναῖκες ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ἐνοδοχείον των, διὰ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, διότι ὁ πατέρας της εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ ἐπισκεψῇ τῶν ὠραίων δημοσίων μεγάρων τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου.

Μόλις εἶχαν καιρὸν νὰ ἀλλάξουν ἐνδυμασίας διὰ νὰ προσηματίσων. Ὁ μικρὸς Παλβίδης, ὁ φίλος τῆς Ἄννας τῆς προηγουμένης ἐσπέρας, τὴν ἀνέμενε μετ' ἀνυπομονησίας εἰς τὴν μεγάλην εἰσόδον. Εὐθύς ὡς τὸν ἀντίκρουσεν ἐκείνη, ἔτρεξε, καὶ ἔτεινε τὸ χέρι, ὅπως χαιρετᾷ κανεὶς ἓνα μέγαλον, καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἐὰν ἔκαμε τὸν περίπατόν του. Τὸ παιδί ἀπεκρίθη καὶ ἀπήντησεν, ὅτι ἔβγαλε μόνον με τοὺς γονεῖς του, καὶ ὅτι ὁ πατέρας του δὲν ἐσηκῶνετο ποτέ πρὸ τῶν ἀδελφῶν· ὅτι ἡ θείσκα του μόνον, ἡ κ. Δέλβου, εἶχεν ἐξέλθει, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε πάρει τὰ κορίτσια της μαζί.

Τὸ παιδί ἐφάνετο ζωηρότερον ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἐσπέραν, καὶ διατεθειμένον νὰ μὲνῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο με τὴν ὠραίαν κόρην. Ἡσθάνετο ὅτι τῆς ἦτο συμφορὴν, ὅτι θὰ ἐγένετο φίλη του, ὅτι θὰ τοῦ ἐχάριζεν ἄλλα πράγματα, ὅτι ἴσως καὶ θὰ ἔπαιζεν ἀκόμη μαζί του. Ἄλλὰ καὶ ἐν ἄλλο αἰσθημα, ὅπως διόλου νέον ἔκαμεν τὸν καιρὸν νὰ εἶναι τὸσον ζωηρὸς σήμερον. Ἔδῳ ὅλα τὰ ἀσθενικὰ καὶ ἀκαταστάσια τῶν πολὺ ἀμαρτωλῶν γονέων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα λείπει ἡ δύναμις τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἀφέλεια τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τὰ ὁποῖα ἐνωρίτατα αἰσθάνονται ὡς μεγάλοι, ὁ μικρὸς ἠσθάνετο πολὺν θαυμασμόν πρὸς τὴν νεότητά καὶ τὸ κάλλος τῆς Ἄννας. Τὰ ὠραῖα μάλιστα του, ὅσας τὴν ἠτένιζαν, ἔλεγε ὡς μίαν ἐξομολόγησιν λατρείας τῆς τὸσον ἐνωρὶς ἀφυλοποιήσας τὴν ἡλικίαν του.

Ἄλλως τε ὅτι εἶχε ἀκούσει τὸ πρῶτὸ νὰ λέγῃ ἡ θεία της πρὸς τὸν ἄνδρα της διὰ τὴν νέαν κόρην εἶχε συντελέσει τὸν ἴδιον ἔργον εἰς τὸ νὰ ἐξαφθῇ ἡ παιδικὴ φαντασία του καὶ νὰ ἀφυλοποιήθῃ εἰς τὴν ἀφελῆ ἀκόμη ψυχὴν του τὸ ἀόριστον καὶ ἀκαταμάχητον ἐστικτον τῆς ἔλξεως τῶν δύο φύλων.

Ἄμα τὴν ἰδῆ ὁ Κώστας μας τὴν ὠραίαν αὐτὴν κόρην,

εἶχεν εἰπεῖ ἡ θεία Ὀλγίνα, θὰ ξετρελλαθῇ ἀμέσως καὶ θὰ τὴν ξετρελλάσῃ χωρὶς ἄλλο. Ἐνας τέτοιος γάμος, μάλιστα! Φαντάζεσαι πῶς θὰ ἀλλάξουν τὰ πράγματα καὶ πῶς θὰ διορθωθῇ καὶ ἡ ἰδικὴ μας θέσις. Θὰ τοῦ τηλεγραφήσω ἀμέσως σήμερον.

Αὐτὰ μόνον εἶχε ἀκούσει ὁ μικρὸς Κοκός, ὅταν τὸ πρῶτὸν ἔπαιζε με τὴν μικρὰν ἐξαδέλφην του εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θύρας του. Ἐπειτα με τρόπον ἡ θεία εἶχε ἀπομακρύνει καὶ τὰ δύο παιδιὰ, διότι ὁ ἄνδρας τῆς τῆς εἶχε νεύσει ὅτι ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἐπρόσεχαν εἰς τὰ λεγόμενά της.

Καὶ τὸ μὲν παιδί ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισε νὰ σκέπτεται, γιὰ τὴν θὰ ἐξετρελλαινέτο ὁ θεὸς του ὁ Κώστας καὶ με τὴν φαντασίαν του νὰ ξετρελλαίνεται καὶ αὐτό. Ἦδὲ θεία, ὅταν ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔμεινε μόνη με τὸν ἄνδρα της, προσέθηκε: Καλὲ νὰ μὴν τὸ συλλογιθῶ! Ἄς νὰ ἐκατάλαβε τίποτε τὸ παλγόπαιδο! Γιὰ τὴν ἡ Μαριὸ πάρη εἴησιν, τὸ σχέδιόν μας θὰ ἀποτύχῃ.

— Καλὰ δά, πιστεύεις ὅτι ὁ Κώστας εἶναι ἀκόμη τὸσον ἐρωτευμένος μαζί της;

— Πιστεύω ὅτι τὰκαταφέρνει, πάντοτε ὅπως θέλει καὶ ἐν μ' ὅλα των τὰ μαλώματα καὶ τῆς ἀδιαφορίας ὁ Κώστας κάνει μόνον ὅ,τι θέλῃ ἡ κ. Παλβίδου. Πρέπει λοιπὸν νὰ μὴ συναντηθῇ ἐδῶ με τὴν Ἀμερικανίδα. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ τὴν πᾶρωμεν μετὰ τοὺς ἀγῶνας μαζί της εἰς τὴν Πόλιν. Αὐτὴς ἡ Ἀμερικανίδα ταξιδεύουν τὸν κόσμον καὶ βέβαια θὰ θέλῃ νὰ ἰδῇ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀφου εὐρίσκειται τὸσον κοντά. Ἡ Μαριὸ ἀφου μόλις τώρα θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ μέγαρόν της τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, ὅπως τὸ ὀνομάζῃ ὁ βλάκας ὁ ἄνδρας της, βέβαια δὲν θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Ἄλλως τε θὰ πάη εἰς τὸ Παρίσι τὸν ἄλλον μῆνα γιὰ τὸν μικρὸν. Τώρα τὸ πᾶν εἶναι νὰ γράψω εἰς τὴν Ἐμμα νὰ τὸν κρατήσῃ ἐκεῖ καμμιὰ δεκαπενταρτὰ ἡμέρας ἀκόμη, γιὰ τὴν φοβοῦμαι μὴν τύχη καὶ ὅταν τελειώσουν οἱ ἀγῶνες τὸν δεχθοῦμεν ἔξαρνα.»

Ἡ κ. Δέλβου, κόρη Μεριδώφ, ἀξία διάδοχος τῆς μητέρας της, κοκκῶνας Κατίγκως Μεριδώφ, ὑπεβοήθει καὶ ἐσυνέχιζε τὸ ἔργον ἐκείνης ἐπὶ δέκα πέντε τώρα ἔτη ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τοῦ ἀδελφοῦ της Κώστα. Ἄφου δὲν καταρωθῆθῃ νὰ εὐρεθῇ ἡ μεγάλη προῖκα πρὸ τοῦ γάμου της καὶ νὰ αὐξήσῃ καὶ ἡ ἰδικὴ της προῖκα ἀφου ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ Ὀλγίνα Μεριδώφ νὰ ὑπανδρευθῇ με τὸν υἱὸν μιᾶς Ταταουλικῆς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀλίγα χρηματάκια, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐνθύμιζε κανέναν παρελθόν φαναριωτικῶν ἀξιωματῶν παρὰ τῆ Ὑψηλῆ Πύλη, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἐξευρεθῇ ἡ μεγάλη προῖκα διὰ τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε φροντίσει καὶ αὐτὴ καὶ ἡ μητέρα της νὰ διατηρήσων τὰς σχέσεις τοῦ νέου με τὴν Μαριὸ τοῦ Νικολάου ἐφέντη, διότι τὸ παθος αὐτὸ τὸν ἐπροφύλαττε ἀπὸ κάθε ἄλλην τρέλλαν, ὁμοίαν με ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει με τὴν μαστρίνα, τὴν Ἀθηναίαν ζωγράφον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν ἀπαλλαγῇ τὸσον εὐκολα, χάριν καὶ πάλιν τῆς Ὀλγίνας. Μόνον ὅταν μίαν στιγμὴν ἐφοβήθησαν, μήπως ὁ Κώστας κάμῃ καμμιάν τρέλλαν καὶ με αὐτήν, ἐφρόντισαν καὶ τὴν ὑπάνδρευαν με ἓνα συγγενῆ τοῦ Δέλβου, ὀπίπλουτον ἔμπορον τῆς Ρουμανίας, γέροντα, ἀσχημον, καχεκτικόν, ἀπὸ τὰς δυστροπίας τοῦ ὁποίου ἐπαργόρει πάντοτε

τῆς καθημερινῆς ζωῆς μιᾶς ἀγνῆς καὶ εὐγενοῦς ζωῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἡ τῆς συγγραφῆς. Καὶ ἀποπνεύου τὸ ἄρωμα μιᾶς γυναικείας ψυχῆς, τὴν ὁποίαν μυρόνει ἡ μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἡ θαυμάσια πίστις πρὸς τὸν θεόν.

Ἄλλ' ἄρα γε ἦτο ἀνάγκη τοῦ βιβλιοαρίου τούτου διὰ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ συγγραφῆς του, ἡ ὁποία ὑπὸ τὸ ἴδιον ψευδώνυμον καὶ δημοσιογραφεῖ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐν Ρουμανίᾳ καὶ ἐγκατασπεῖρει τὴν χαρὰν καὶ τὴν παρηγορίαν παντοῦ ὅπου ἡ δυστυχία τὴν καλεῖ. Ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, οἱ ὁποῖοι γράφουν τὴν ἱστορίαν τῆς ψυχῆς των καὶ ζωγραφίζουν τὴν ἁρμονίαν τῆς εὐγενοῦς ὑπάρξεώς των με τὰς πράξεις των. Ὅσον καὶ ἂν κρύπτονται, τὸ ἔργον των τὸ ὠραῖον διαλαλεῖ ἡ φήμη, ἡ ζωντανὴ αὐτὴ ἔνδειξις τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἡ Χιονία ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτήν, ὡς ἀνήκει ἄλλως τε ὄλη ἡ τριάς τῶν εὐεργετικῶν ἀδελφῶν, ἐνὸς τῶν διαπρεπεστέρων καὶ μᾶλλον εὐεργετικῶν ἐν Βουκουρεστίῳ Ἑλληνικῶν οἴκων.

Λέοντος Μελά. Πολιτικὰ μελέται. Ὁ κ. Λέων Μελάς ἐξέδωκεν εἰς ὠραῖον τόμον τὴν πέρυσι ἀναγνωσθεῖσαν εἰς τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσῶν μελέτην του περὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ ζητήματος. Ὅσοι ἤκουσαν τὸν κ. Μελᾶν καὶ ὅσοι θὰ ἀναγνώσουν τὴν ἐμβριθῆ καὶ σοφῆν πραγματείαν του, θὰ πειθοῦν ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἶνε τέλειος κάτοχος τοῦ θεματός του καὶ ὅτι ὁ τρόπος μετὰ τὸν ἑαυτοῦ τὸ πραγματεύεται, καθιστᾷ τὸ ἔργον του πολὺτιμον σύμβουλον διὰ πάντας τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς χώρας.

Ὁ κ. Λέων Μελάς ἐγκαινιάζει μετὰ τὰς Πολιτικὰς Μελέτας του στάδιον πολιτικοῦ ἀνδρὸς μεγάλου μέλλοντος, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ πατριώτου συγγραφῆς, τιμῶντος τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρει καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀγαπητόν εἰς τὰς καρδίας μιᾶς ὁλοκλήρου Ἑλληνικῆς γενεᾶς.

Πικροδάφνες καὶ τὸ Ταξιμοτῆς μάνας. Παρὰ τοῦ κ. Ι. Ἰωαννίδου Βουκοβίτου ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον δύο μικραὶ ποιητικαὶ συλλογαί. Ὁ ποιητὴς φαίνεται ἄρκετὰ κουρασμένος, ἄρκετὰ ἀπογοητευμένος, διότι ὅλοι οἱ στίχοι του περικλείουν στεναγμούς καὶ πόνους καὶ κατὰ πρότίμησιν φαίνεται ἐμπνεόμενος μόνον ἀπὸ τὰς ὀδυνηρὰς εἰκόνας τῆς ζωῆς.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἄλαγκάβα. Ἐγγονὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μογγόλων Βολδοῦζ τῆς δυναστείας τῶν Κιάτ, ἡ δευτέρα γυνὴ ἧτις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Βόρειον Ἀσίαν μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς δυναστείας τοῦ Κιάτ. Εἶχε νυμφευθῆ τὸ ἐξάδελφόν της Δοκζούν, βασιλέα τῶν Μογγόλων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου, ἀνέλαβεν αὐτὴ τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους της καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν δύο τέκνων της.

Μία παράδοσις ἀφομοιώνει τὴν βασίλισσαν αὐτὴν σχεδὸν μετὰ τὴν Θεομήτορα. Λέγεται ὅτι μίαν νυκτὰ ἀφυπνίσθη αἰφνιδίως ἀπὸ ἐν ἀπλετον φῶς, τὸ ὁποῖον ἐπλημμύρησε τὸ δωμάτιόν της καὶ εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τὸ σῶμα της διὰ τοῦ στόματος της. Ἡ Ἄλαγκάβα ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤσθάνθη ὅτι εἶχε συλλάβει καὶ τὴν ἐπαύριον ἐκάλεσε πάντας τοὺς αὐλικούς της καὶ τοῖς ἀνήγγειλε τὴν θαυματουργὸν σύλληψιν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οὗτοι ἐφάνθησαν δυσπιστοῦντες, ἡ βασίλισσα προσεκάλεσε ἐκάστην ἐσπέραν ἀνὰ ἓνα ἐκ τῶν δυσπιστούντων εἰς τὸ ἰδιαιτέρῳ τῆς δωμάτιον, ὅπου ἡ φωτεινὴ ἐμφάνισις ἐπανελαμβάνετο. Ὁταν ἐφθασεν ἡ στιγμή τοῦ τοκετοῦ ἡ βασίλισσα ἐγέννησε τρεῖς υἱούς. Ὁ πρῶτος ὀνομάσθη Βουκου-Καμπακή, ἐκ τοῦ ὁποίου κατάγονται οἱ ὀνομαζόμενοι Κομπιγὰχ Τατάροι. Ὁ δεύτερος ὀνομάσθη Βουσαι-σαλεγκί καὶ ἀπ' αὐτὸν κατάγεται ἡ φυλὴ τῶν Σιλιγουτιδῶν. Ὁ τρίτος ὀνομάσθη Μπουζαγιρ καὶ αὐτὸς ἀναγνωρίζεται ὡς πρόγονος τοῦ Τσεγγις-Χὰν καὶ τοῦ Ταμερλάνου.

Ὁ Μιρκάντι ὁ συγγραφεὺς τῶν Σκυθικῶν ὑποθέτει, ὅτι διὰ τῆς παραδόσεως ταύτης, οἱ Τευρκεῖοι, οἱ Τατάροι καὶ οἱ Μογγόλοι ἠθέλησαν νὰ περιβάλλουν τὴν καταγωγὴν των μετὰ ὑπερφυσικὴν τινα αἴγλην. **Μιρκάνθη Ἰλιόπουλου**

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κάστανα ζαχαρωμένα. Πέρνετε καλὰ Κρητικὰ κάστανα. Τὰ βράζετε καὶ τὰ ξεφλουδιζετε. Διὰ μίαν ὀκτὴν κάστανα βράζετε ἰδιαιτέρως 1 1/2 ὀκτὴν ζάχαριν μετὰ 5 ποτήρια νερό. Ἄμα ἀρχίσῃ νὰ δένη τὴν κατεβάζετε καὶ ἀμα κρούωσθ ρίπτετε τὰ βρασμένα, ἀλλ' ὄχι λυωμένα κάστανά σας μέσα. Τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν, ἕως οὗ νὰ δέσουν καλὰ. Εἰς τὸ τέλος ρίπτετε καὶ τὸ ξυλὸν ἐνὸς λεμονιοῦ. Ἐπειτα τὰ σερβίρετε εἰς μίαν βαθειὰν σουπιέραν διὰ νὰ τὰ σκεπάζῃ τὸ σιρόπι των καὶ τὸ ἀφήνετε μέσα 2-3 ἡμέρας. Τὰ βράζετε τότε μετὰ τρυπητὸν κουτάλι καὶ τὰ ἀπλύνετε νὰ στεγνώσουν εἰς ἀέρα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ξαναβράζετε τὸ σιρόπι των, τὰ βράζετε μέσα καὶ πάλιν τὰ ἀνασύρετε καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ στεγνώσουν. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται ἕως ὅτου ποτισθοῦν καλὰ καὶ ἡ ζάχαρις νὰ ἀρχίσῃ νὰ κρυσταλῶνῃ ἐπάνω των. Τὴν εὐλίγετε τότε εἰς τὸ μεταλλινὸν ὡς ἀσημένιο χαρτὶ καὶ τὰ φυλάττετε εἰς στεγνὸν μέρος.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» μετεκομίσθησαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀρ. 27.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἢ εἰς θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πρᾶξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἢ τὸ πρόγραμμα δημοσιεύμεν ἐνταῦθα :

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ : Ἐκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.— Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ : Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ : Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων.— Λογαριασμοὶ πρεχούμενοι.

3 1/2 %	ἔτησίως, ἀπόδοσις εἰς πρώτην ἀναζήτησιν
4 %	» » » μετὰ ἓνα μῆνα
4 1/2 %	» » » » τρεῖς μῆνας
5 %	» » » » ἕξ μῆνας
5 1/2 %	» » » » ἐν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ : Πώλησις πάσης λαχειοφόρου δημολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μετὰ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ : Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ ἀπλῆ μεσιτεία.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ : Πληροφορίαι ἐμπορικαί, ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἶδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντας ὁρους, μετρητοῖς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ. **ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ**

Ο ΤΣΑΜΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ὁ Τσάμης ὁ καλλιτέχνης, ὁ Τσάμης ὁ μοναδικὸς τῶν ὠραίων καὶ ἀναπτυτικῶν μας ὑποθήσεων τεχνίτης, ἔκαμε τιμὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀφοῦ ἔβαλε κάτω τοὺς Παρισίνους.

Τί παπούτσι, τί γοβάκια, τί μπότες, τί ὑποδήματα ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔστειλεν εἰς τὸ Παρίσι! Πολὺ κομψοὶ θὰ εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ φοροῦν τόσον ὠραῖα παπούτσια, ἡκούσθη λέγουσα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον ὠραῖα Παρισινή. Ὡστε οἱ πελάται τοῦ Τσάμη εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν κομψοὶ καὶ αἱ κομψαὶ Ἀθηναῖαι.

Διδασκάλισσα ἀριστα κατηρητισμένη, τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς συνιστῶμεν θερμῶς, ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.